

РЕШЕНИЕ

№ 658

гр. Пловдив, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Радостина Анг. Стефанова

Членове: Светлана Анг. Станева
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Петя Ф. Цонкова
като разглежда докладваното от Елена З. Калпачка Въззивно гражданско дело
№ 20215300502195 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството е образувано по въззивна жалба на Д. КР. СТ., в качеството ѝ на земеделски производител, чрез назначения и особен представител адв. П.К., срещу решение № 261487/17.05.2021 г. по гр.дело № 13459 по описа на РС Пловдив за 2019 г.

С обжалваното решение № 261487 от 17.05.2021 г. по гр.дело № 13459/2019 г. на РС Пловдив се приема за установено, по предявени исковете с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК и чл. 327 ТЗ и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД по отношение на жалбоподателя, че „АСМ“ ЕООД, ЕИК 111544611, е носител на паричните притезания, удостоверени в Заповед № 2462/21.03.2019 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 4400/2019 г. на Районен съд – Пловдив, както следва: сумата от 16 507, 80 лв., представляваща неизплатена част от възнаграждение за доставени препарати за растителна защита по фактура № 1710000691/02.05.2017 г., с падеж на 30.07.2017 г., и сумата от 3 092, 95 лв. – обезщетение за забава за периода от 30.07.2017 г. до 19.03.2019 г., ведно със законна лихва върху

главницата, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 20.03.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлен искът с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над установения размер от 3 092, 95 лв. до пълния му предявен размер от 3 099, 36 лв. и за дата 20.03.2019 г. Възложени са разноските на жалбоподателя, съобразно уважената част от исковете.

Недоволен от постановеното решение жалбоподателят го обжалва в частта, в която исковите претенции са уважени, като счита постановения съдебен акт неправилен, постановен в противоречие с материалния закон, неустановяващ по безспорен начин нито формалната, нито обективната истина в правния спор. Счита недоказано наличието на облигационна връзка между страните, поради липса на писмен договор за покупко-продажба, счита също, че не е доказано изпълнението на задълженията на продавача по такъв договор, твърди се и противоречие между посочения предмет на договора в исковата молба и в заявлението. С оглед доказанния факт в производството, че жалбоподателят не е подписал процесните фактури и приемо-предавателен протокол, счита, че не е възникнал юридическия факт, въз основа на който въззиваемото дружество предявява претенциите си.

Моли да бъде отменено обжалваното решение в частта, в която са уважени исковите претенции.

В съдебно заседание поддържа изцяло жалбата и наведените в нея аргументи за отмяна на обжалваното решение.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от „АСМ“ ЕООД, чрез юрисконсулт М., в който счита обжалвания съдебен акт за правилен, обоснован и постановен при спазване на процесуалните правила. Счита подадената въззивна жалба нередовна, доколкото не са посочени конкретни основания за порочността на обжалваното решение, както и доколкото възпроизвежда наведените в отговора на исковата молба твърдения. Счита облигационното правоотношение за доказано с представената фактура, а направените от жалбоподателката частични плащания по нея за признание на задължението. Счита, че не е необходимо фактурата и протокола да бъдат подписани от земеделския производител, доколкото е налице потвърждаване на действия без представителна власт по смисъла на чл. 301 от ТЗ, тъй като не са оспорени веднага след узнаването им. Моли да бъде потвърдено

обжалваното решение. Моли и за присъждане на разноси и юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание поддържа изцяло подадения отговор на въззивната жалба и изложените в него съображения, като моли да бъде потвърдено обжалваното решение и да бъдат присъдени разноси на дружеството в размер на внесеното възнаграждение за особен представител на жалбоподателя.

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна, която има правен интерес от обжалване и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Неоснователни са възраженията на въззиваемата страна по отношение на редовността на въззивната жалба, същата отговаря на изискванията на чл. 260 от ГПК, като възпроизвеждането на наведените в отговора на исковата молба твърдения не води до нередовност на въззивната жалба.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Налице са и специалните предпоставки за допустимост на установителен иск с правно основание чл. 422 от ГПК. Предвид горното и на основание чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението, като въззивният съд се произнесе по правния спор между страните.

Пред съда е предявен за разглеждане иск с правно основание чл. 422 от ГПК вр. с чл. 327 от ТЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

От приложеното по делото заповедно производство се установява, че от „АСМ“ ЕООД, гр. Монтана, е било подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение срещу ЗП Д. КР. СТ., за сумата от 16 507, 80 лв., представляваща неизплатена част от цена за доставка на торове по фактура № 1710000691/02.05.2017 г., с падеж на 30.07.2017 г., и сумата от 3 099, 36 лв. – обезщетение за забава за периода от 30.07.2017 г. до 20.03.2019 г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 20.03.2019 г. до окончателното ѝ изплащане. Заявлението е уважено изцяло, като по образуваното ч.гр.д. № 4400/2019 г. на Районен съд Пловдив е издадена

Заповед № 2462/21.03.2019 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК. Заповедта за изпълнение е била връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, поради което и на основание чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК са дадени указания на заявителя – кредитор за предявяване на иск за установяване на вземането. Искът е бил предявен в законоустановения за това едномесечен срок по чл. 415, ал. 4 ГПК.

От приетите по делото писмени доказателства – копие на фактура № 1710000691/02.05.2017 г. и приемо-предавателен протокол от същата дата, подписани от представител на купувача Г. С., се установява, че между страните са възникнали облигационни отношения във връзка с покупко-продажба на амониев нитрат, доставен с три експедиционни бележки, общо 50 тона, при цена за тон 525,13 лв., или общо дължима сума от 31507,80 лв. с ДДС, на определен в представената фактура падеж – 30.07.2017 г. От приетата по делото ССЕ, чието заключение съдът възприема изцяло като обосновано и категорично, неоспорено от страните, се установява, че процесната фактура № 1710000691/02.05.2017 г., съдържаща всички необходими реквизити по ЗС, е надлежно осчетоводена по счетоводните сметки на продавача, отразена в дневника за продажби на дружеството по ЗДДС за данъчен период от 01.05.2017 г. до 31.05.2017 г. и по справка – декларация за ДДС за данъчен период от 01.05.2017 г. до 31.05.2017 г., като счетоводството на ищеца е водено редовно. Надлежно са осчетоводени и направени плащания от страна на купувача по процесната фактура в общ размер от 15 000 лв., като е останал незаплатен остатък от 16 507, 80 лв. Определен от вещото лице е и размерът на обезщетението за забава, изчислен от датата на падежа на фактурата – 30.07.2017 г., до датата на входиране на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение – 19.03.2019 г., като лихвата е изчислена по периоди при съобразяване на частичните погасявания на задължението и е установена в размер на сумата от 3 092, 95 лв.

По делото е прието и заключение на съдебно-почеркова експертиза, която установява, че в представените писмени доказателства – фактура и приемо-предавателен протокол, подписите не са изпълнени от ответника Д.С., което е посочено и в самия изследван документ, в който е записано, че подписът не е представител на земеделския производител.

При така установената фактическа обстановка, съобразно представените

доказателства по делото, се доказва възникнало облигационно правоотношение между страните, във връзка с неформален договор за покупко-продажба на торове. В представената фактура са посочени всички съществени елементи на сделката, която са сключили страните. Не е налице противоречие между обстоятелствата, на които се основава претенцията, посочени в заповедното производство и в исковата молба. Идентичността между предмета на двете производства следва да се преценява въз основа на заявлението и исковата молба (в този см. Определение № 744 от 28.10.2010г. по ч. т. д. № 731/2010г. на ВКС). В заявлението за издаване на заповед за изпълнение, в т. 9, е посочено задължение по процесната фактура за доставка на торове, каквото е посочено и в исковата молба, поради което е налице идентичност в предмета на заповедното и на исковото производство.

Ответникът Д.С. е физическо лице, регистриран земеделски производител (по регистър Булстат и ЗДДС), поради което и е търговец, съгл. чл. 1, ал. 3 от ТЗ. За разлика от физическите лица, извършващи с личен труд селскостопанска дейност, по смисъла на чл. 2 от ТЗ, понятието „земеделски производител” е дефинирано в §1, т.1 от ДР на Закона за подпомагане на земеделските производители, според която такива могат да бъдат физически и юридически лица, които произвеждат непреработена и преработена продукция от животински и растителен произход. Или продукцията на земеделския производител е предназначена за продажба, той се занимава по занятие с тази дейност, обемът и обхватът на която изискват да се води по търговски начин. Точно в това му качество е сключен от страна на жалбоподателя и процесният договор, който е за задоволяване на нуждите на неговата професионална, търговска дейност, поради което и в отношенията между страните се прилагат правилата на търговските сделки и правилата на ТЗ за действия без представителна власт. С оглед установените по делото обстоятелства за доставка на посочените количества торове срещу задължение да се заплати уговорена цена, както и съгласно разпоредбите на ТЗ, чл. 318, ал. 1, във вр. с чл. 1, се налага извода за възникнали между страните облигационни отношения във връзка със сключен договор за търговска продажба. Същият е неформален. Съгласно чл. 293 от ТЗ за действителността на търговската сделка е необходима писмена или друга форма само в случаите, предвидени в закон, като за търговската продажба такава не е предвидена. Поради това оплакванията във въззивната жалба, че

съдът в решението си неправилно е приел наличие на облигационно правоотношение без да е налице писмен договор са неоснователни. Представената фактура обективира постигнатото между страните съгласие за закупуване на описаното в същата количество тор при посочената цена, на посочената дата. Получаването на стоката е доказано с приетите по делото приемо-предавателни протоколи. Същите са подписани от представител на жалбоподателя, като търговецът не се е противопоставил на приемане на стоката, поради липсата на представителна власт на лицето, което е действало от негово име при получаването и, веднага след узнаването, а са последвали частични плащания по фактурата, поради което и по правилата на чл. 301 от ТЗ, тези му действия се считат потвърдени от купувача. При изпълнение на задължението на продавача за предаване на стоката, възниква и задължението за заплащането и от страна на купувача, ако не е уговорено друго. В случая е уговорен падеж на задължението за заплащане на цената на посочената във фактурата дата. Не са представени доказателства за заплащане на неплатения остатък от продажната цена от страна на купувача, поради което и предявеният от продавача иск за признаване за установено, че му се дължи претендираната сума, като част от продажната цена по процесния договор за търговска продажба, за което е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК е основателен. При неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, съгласно чл. 86 от ЗЗД, или обезщетението за забава е законна последица от неизпълнението на парично задължение, каквото е установено по делото. Ето защо и претенцията за установяване на дължимост на обезщетение за забава в размер на законна лихва върху незаплатената част от продажната цена, считано от датата, следваща датата на падежа, до датата на подаване на заявлението, в размер, установен от вещото лице по СЧЕ, за който е издадена заповед за изпълнение на парично задължение, също е основателна и следва да бъде уважена. Като е достигнал до същите изводи РС Пловдив е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода от спора на въззиваемата страна се дължат разноските, които е сторила във възивното производство, а те са заплатено възнаграждение за особен представител на жалбоподателя в размер на 1118,00 лв., както и възнаграждение за юрисконсулт, което, с оглед

фактическата и правна сложност на делото, съдът определя на 100 лв., на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Следва жалбоподателят да бъде осъден да заплати по сметка на ПОС и държавна такса в размер на една втора от дължимата такава в първа инстанция, или сумата от 392,01 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, по аргумент на разпоредбата на чл. 280, ал. 3, т. 1, предл. 2 от ГПК.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261487/17.05.2021 г., постановено по гр. д. № 13459 по описа за 2019 г. на Пловдивски районен съд, IX гр. с., в частта, с която приема за установено по исковете с правно основание чл. 422 от ГПК, във вр. с чл. 415, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 327 от ТЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, по отношение на Д. КР. СТ., с ЕГН *****, в качеството ѝ на земеделски производител, с адрес гр. П., ул. „***“, че съществува вземането на „АСМ“ ЕООД, ЕИК 111544611, със седалище и адрес на управление гр. М., ул. „***“, удостоверено в Заповед № 2462/21.03.2019 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 4400/2019 г. на Районен съд – Пловдив, както следва: сумата от 16 507, 80 лв., представляваща неизплатена част от възнаграждение за доставени препарати за растителна защита по фактура № 1710000691/02.05.2017 г., с падеж на 30.07.2017 г., и сумата от 3 092, 95 лв. – обезщетение за забава за периода от 30.07.2017 г. до 19.03.2019 г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 20.03.2019 г. до окончателното ѝ изплащане.

Решението в останалата си част, като необжалвано, е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА Д. КР. СТ., с ЕГН *****, от гр. П., ул. „***“, в качеството ѝ на земеделски производител, с място на дейност с. К., ул. „***“, да заплати на „АСМ“ ЕООД, ЕИК 111544611, със седалище и адрес на управление гр. М., ул. „***“, на чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата от 1218,00 лв. (хиляда двеста и осемнадесет лева) представляващи разноси във въззивното

производство.

ОСЪЖДА Д. КР. СТ., с ЕГН *****, от гр. П., ул. „С***, в качеството ѝ на земеделски производител, с място на дейност с. К., ул. „*****, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметката на Окръжен съд Пловдив, сумата от 392,01 лв. (триста деветдесет и два лева и една стотинка).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____